

mod Loven, dersom den ikke indeholdt en udtryffeligt Bestemmelse om, hvem det var, der skulde betale dette Hartkornsbidrag. Bidraget er ikke en Statsstat; efter enkelte Udtryk i Loven kunde man forledes til at betragte det som en Amtsepartitionsfondsudgift, hvilket det jo aabenbart ikke er. Det er hverken mere eller mindre end en Indbetaling i Statskassen een gang for alle af en Gjæld, som enkelte Egne eller Provindsler — thi Begrebet Egn er jo udvidet til Provinds — have paataget sig til Statskassen. Det er det, hvorom det gjælder, men det forekommer mig da, at det ikke er berettiget, naar man vil sige, at Forslaget indeholder et Contractsbrud, fordi man udtryffeligt bestemmer, hvem det er, der har at betale denne Refusion een gang for alle. — at Byrden er fordeelt paa 5 eller 8 Aar, berøver den ikke denne Charakter — enten Bruger eller Eier eller Bruger og Eier i Forening. Det skulde glæde mig særdeles, hvis det ved denne Udtalelse maatte være lykkedes mig at berolige det ærede Medlems Engstelse saaledes, at han vilde kunne give mit Endringsforslag sin Stemme.

N. Andersen: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (N. Hage) yttrede, at vi nok vilde komme til at betale høiere Skatter, end der her var Tale om, og han brugte det Udtryk, at vi Allesammen vilde komme til det. Men Sagen er netop den, at naar det gaaer ud over Alle, forsoner man sig langt bedre med det, end naar det kun gaaer ud over Enkelte. Det er nu ganske rigtig, hvad det ærede Medlem sagde, at denne Lovs Fremkomst er foranlediget ved Bevillingen af de projecterede jydskke Jernbaner, og Jylland faaer jo forsaavidt et Equivalent for, hvad det nu skal udrede, men hvad faaer Fyen? Fyen er blevet stndt frem som et Offer for de forskjellige Interesser, Statskassens Interesser og de jydskke Interesser. Vi finde os imidlertid deri, og jeg haaber, at Fyen kan taale det, men det, jeg forlanger, er, at man skal hjælpe os til at fordele Byrden saa retfærdigt som muligt. Det faaer ud, som den høitærede Minister opfattede den Stilling, som vilde fremkomme, hvis Endringsforslaget vedtoges,

saaledes, at det var ham alene, paa hvem Forbelyningen af disse Byrder berodde, at det var ham, der alene skulde bestemme Prisen. Det er ganske vist ham, der efter Forslaget vil komme til at bestemme den, men det bliver dog ikke et vilkaarligt Skøn, den høitærede Minister har at afgive, thi efter Endringsforslaget skal der indhentes Erklæringer fra vedkommende Amtsråd og Communalbestyrelser, og det kan dog ikke være Meningen, at den høitærede Minister skal indhente disse Erklæringer for ikke at tage Hensyn til dem; det bliver altsaa i Virkeligheden Amtsrådene og Communalbestyrelserne, der faaer en overveieende Indflydelse paa, hvorledes Byrden skal fordeles; og hvorledes skulde man gjøre det anderledes? Om det end er muligt for enkelte Medlemmer at stille Forslag, som bestemt paapegede, at de og de skulde give det og det, vilde det dog være aldeles urimeligt at forlange af det høie Thing, hvis store Fleerhed ikke kan have den locale Kundskab, der udfordres til Bedømmelsen, at det skulde stemme over saadanne Forslag; men hvad er der at risicere ved at lægge Sagen i Amtsrådernes og Communalbestyrelsernes Hænder? Den høitærede Minister syntes, at det næsten var latterligt at forlange, at Communalbestyrelserne skulde afgive Erklæring, om der var Anledning til at forhøje Bidraget for deres Vedkommende, og det vilde det ganske vist ogsaa være, dersom Erklæring kun skulde indhentes fra de Communalbestyrelser, hvis Bidrag skulde forhøjes, men det staaer den høitærede Minister frit for ogsaa at høre andre Communer. Hvis den høitærede Minister f. Ex. vil indhente Erklæring fra Communalbestyrelserne i Ålbens, Middelfart og Bogenfse, vil han kunne faaer at vide, at alle disse Byer have tabt en stor Deel af deres Opland, hvis Handel nu bliver ved Jernbanen og drives fra Odense, og vil fuldstændig faaer den Overbeviisning, at Odense fremfor nogen anden By i Fyen har havt Fordeel af den slyenste Jernbane. Paa den Maade vil den høitærede Minister kunne bruge Forslaget og have Nytte af det. Den høitærede Minister frabad sig det Tillidsvotum alvorlig, man vilde give ham ved at betroe ham denne Myndighed, men jeg troer, at de ærede Medlemmer kunne